

CESTA K BRANÁM DAMAŠKU

Ondřej Havelka

Cesta k branám Damašku má pro mě dva základní významy. Zeměpisný a duchovní. V důsledku jsou ty významy vlastně tři, neboť se tak jmenuje i moje nová kniha, která se snaží obě významové roviny uchopit a prolnout.

Jak jsem se vlastně k branám Damašku dostal a co předcházelo mému křtu? Pocházím z nevěřící rodiny, ale vždycky jsem byl spirituálně založený. Lačnil jsem po duchovní zkušenosti, po poznání podstaty skutečnosti, po odstranění nepříjemného závoje nevědomosti.

Hned po maturitě jsem vyrazil stopem do Indie, okouzlen východními náboženstvími zejména buddhismem. Musím říci, že Indie mě úplně pohltila a v buddhistických klášteřích v Himálaji jsem se cítil jako v ráji. Studoval jsem knihy, přemýšlel a dále cestoval po celém světě. Moje duchovní hledání mě

provedlo přes 100 zemí na pěti kontinentech. Zevrubně jsem poznal většinu náboženství, ale křesťanství jsem v tu dobu nepřikládal žádnou větší váhu.

Na Nový rok 2004 jsem s přítelkyní, nyní manželkou, Michaelou, vyrazil na dlouhou cestu stopem a pěšky napříč celou Afrikou. Původním plánem bylo doputovat do Indie, ovšem nejprve dva roky cestovat po Africe, navštívit mimořádně zajímavá domorodá etnika a dozvědět se co nejvíc o jejich náboženské rovině života. Domníval jsem se, že se skrze tyto lidi dostanu k záblesku něčeho prapůvodního, k jakémusi původnímu odkazu stvořitele. Věřil jsem, že lidé, kteří dosud nepoznali civilizaci a žijí v podstatě pravěkým způsobem života, budou jakýmsi prolomeným výhledem k počátku.

Bylo to nesmírně zajímavé a dobrodružné putování, při němž jsme mnohdy bojovali o holý život. Například na území kmene

Dogonů v Mali nás chtěli obětovat za znesvěcení obětního místa, a to jsme se na ono místo nevědomky pouze posadili. Nakonec za nás byla obětována kráva, kterou jsme museli zaplatit. Jinde jsme se ocitli pod spr-

Ani on se nechtěl stát křesťanem. Naopak. Vyrazil na cestu, aby křesťany pronásledoval. Podobný dar víry, změny cesty, doslova proměny, který se před branami Damašku dostal Šavlovi, jsme zakusili i my. Naše puto-

vání po celé Africe jsme ukončili v Damašku a naše duchovní hledání jsme uzavřeli křtem.

Žízeň po doteku Božích tajemství mě vedla dál ke studiu teologie na Karlově Univerzitě a neopustila mě dodnes. O cestě stopem a pěšky napříč celou Afrikou a také o naší cestě k víře a setkání s Kristem vypráví moje nová kniha Cesta k branám Damaš-

ku Východní Afrikou. Byla to cesta drsná a dobrodružná, jak v rovině cestovatelské, tak v rovině duchovní. Mnohokrát jsme byli okradeni, ale nakonec jsme darem dostali víc, než lze slovy popsat.

Zvu vás na divokou cestu k branám Damašku...

chou kamení nebo před hlavními nabitých samopalů. Prošli jsme několik oblastí, kde zuřila občanská válka. V rovníkové Africe nás tropická choroba zavedla také do špinavé nemocnice.

V Africe jsme se nečekaně tvrdě střetli s voodoo a příliš dobře pochopili, že zlo není žádná abstraktní představa, ale opravdová hrozba. Neuměli jsme se bránit. Veškerá východní filozofie byla k ničemu. Najednou jsme byli v duchovní rovině neplavci uprostřed oceánu. Naštěstí byla poblíž loďka s misionáři, a ti nám hodili záchranný kruh v podobě základních informací o voodoo a také o obraně proti němu, o cestě ke Kristu. V následujících měsících jsme se tím v myšlenkách a zkušenostech probírali. Naše víra byla nasměrována ke křesťanství a všechny další zkušenosti na cestě Afrikou jen potvrzovaly, že směr je správný.

Na začátku naší dvouleté cesty jsme rozhodně neměli namířeno do Damašku, a to ani v jednom z významů. Mířili jsme do Indie, za poznáním buddhismu. Jenomže dva roky v Africe nás změnily a nasměrovaly až do Damašku, před jehož branami prožil své dramatické obrácení židovský učenec Šavel z Tarsu (apoštol Pavel) před dvěma tisíci lety.

Dominik Rubáš

REKORDY POČASÍ

Po srážkových extrémech z minulého okénka do meteorologie se v dnešním čísle podíváme na nejvyšší naměřené rychlosti větru.

Už víme, že vítr vzniká vyrovnáváním tlakových rozdílů v zemské atmosféře. Kde se však můžeme setkat s větrem tak silným, že boří domy a převrací auta? Nejvyšší rychlosti větru jsou vázány

na tornáda a hurikány. I o těch už jsme si v minulých číslech něco pověděli. Nyní nás však zajímají čísla. Narážíme zde ovšem na problém. Rychlosti větru v tornádu jsou leckdy tak extrémní, že se nedají přesně změřit. Můžeme je jen odhadovat podle způsobených škod. Jedno číslo však známe a v současné době se udává jako nejvyšší naměřená rychlost větru všech dob (tedy alespoň podle WMO = Světové

meteorologické rganizace). 10. dubna 1996 zasáhla západní Austrálii tropická cyklóna Olivia. Během ní byla na ostrově Barrow Island naměřena neuvěřitelná rychlost větru 408 km/h! A jak je na tom Česká republika? Nemusíme se v čase zase tolik vracet. Vzpomeňme si na rok 2007. V noci z 18. na 19. ledna při vichřici spojené s tlakovou níží Kyril byl naměřena na naší nejvyšší hoře Sněžce rychlost větru 216 km/h.

